

Schets van het leven van Maria, de moeder van onze Heer

door: Heyman Wreford

Lucas 1:26-38

Als een kleine en hulpeloze baby kwam je op de wereld en je moeder nam je in haar armen. Je groeide op en altijd was je moeder ergens in de buurt en ze zorgde voor je. Als je viel, pakte ze je op. Je kreeg een pleister op je zere knie en een kusje als troost. Als je als kind iets wilde weten, was je eerste vraag altijd: ‘Waar is mama?’ Van haar leerden we meestal ook de dingen over God en de Heer Jezus; onze eerste liedjes en hoe we Hem kunnen danken en bidden. Als we volwassen geworden zijn en aan onze kindertijd terug denken, danken we God voor de inzet van onze moeders.

De meest begunstigde moeder die de wereld ooit gekend heeft, was de moeder van onze Heer. Zij was even menselijk als iedere moeder die ooit geleefd had, maar toch zou het Heilige dat uit haar geboren zou worden de Zoon van God worden genoemd.

Maria, het meisje uit Nazaret

Hier leefde zij haar eenvoudige leven, onbekend voor iedereen buiten haar familiekring. Ze was verloofd met een arme timmerman en ze ging om met de andere meisjes uit het dorp. Ze deed de gewone dagelijkse dingen. Naar dit dorp in het door velen verachte Galilea zond God de engel Gabriël. Hij kwam in een eenvoudige woning en zei: “*Gegroet, begenadigde, de Heer is met u, u bent gezegend onder de vrouwen*” (Luc. 1:28).

Het is niet verwonderlijk dat Maria schrok van deze groet en zich afvroeg wat dit betekende. Wat kon het betekenen dat God een engel naar haar huis zond? De engel zag dat ze schrok en zei: “*Wees niet bang, Maria, want u hebt genade bij God gevonden*”. Toen vertelde hij haar over de Zoon die ze ter wereld zou brengen en welke naam Hij moest krijgen: “*U zult zwanger worden en een Zoon baren en u zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon van de Allerhoogste worden genoemd, en de Heer, God, zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal over het huis van Jakob Koning zijn tot in eeuwigheid en aan zijn koningschap zal geen einde zijn*” (vs. 31-33).

Ze hoorde de boodschap aan, maar vroeg zich ook meteen af hoe dat kon gebeuren, omdat ze nog maagd was. Het antwoord daarop was: “*De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwten; daarom ook zal dat Heilige dat geboren zal worden, Gods Zoon worden genoemd*” (vs. 35). Christus zou in de wereld komen en Maria zou Zijn moeder zijn. Zijn naam zou Jezus zijn, wat betekent: *Jahweh redt*. Hij zou werkelijk mens worden. Het Woord van God moest vlees worden. Hij zou waarachtig mens en ook waarachtig God zijn. Hij zou uit een vrouw worden geboren, maar toch de Zoon van de Allerhoogste worden genoemd. Hij was de eeuwige Zoon van de Vader, maar Hij kwam in de wereld als een Kind, geboren uit een vrouw. De troon van David was voor Hem bestemd, want Hij was de Erfgenaam van alle beloften die aan de familie van David waren gedaan. Hij zou over het huis van Jakob regeren tot in eeuwigheid en aan Zijn koninkrijk zou geen einde komen.

Dit Kind zou aan Maria, het eenvoudige meisje uit Nazaret, geboren worden: “*Zie, de maagd zal zwanger worden, en een Zoon baren, en men zal Hem de naam Immanuël geven, dat is vertaald: God met ons*” (Jes. 7:14; Matt. 1:23). God Zelf was de oorsprong van het leven van het Kind, dat Maria zou dragen in haar schoot: *Immanuël*. Hij werd geboren door goddelijke tussenkomst en daarom zou Hij Gods Zoon worden genoemd.

Het is heel bijzonder hoe het meisje dan antwoord geeft aan de engel en aan God: “*Zie, de slavin van de Heer, moge met mij gebeuren naar uw woord*” (vs. 38). Als God mij in genade aanneemt in mijn eenvoud, dan is mijn antwoord: “(...) moge met mij gebeuren naar uw woord”. Als ik van alle meisjes te Nazaret ben uitgekozen om de wil van God te volbrengen, dan “moge met mij gebeuren naar uw woord.” Zelfs al kan ik de volheid van de wil van God niet begrijpen, maar als God mij nodig heeft voor de vervulling van Zijn plan, dan “moge met mij gebeuren naar uw woord”. Gabriël ging terug naar de hemel en Maria wachtte op de vervulling van Gods wil.

De lofzang van Maria

Maar Maria kon vanwege de bijzondere dingen die zouden gebeuren niet in Nazaret blijven. Ze vertrok snel naar haar nicht Elisabet. De engel had haar verteld dat God haar verwante had bezocht en dat zij eveneens zwanger was van een zoon, en dit gaf een nauwe band van Godswege tussen beide vrouwen. Zij moesten van hart tot hart met elkaar spreken. Toen de stem van Maria in het huis van Elisabet werd gehoord, sprong het kind in haar schoot op en de Heilige Geest vervulde de moeder en ze riep: *“Gezegend ben jij onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van je schoot. En waaraan dank ik dit dat de moeder van mijn Heer bij mij komt?”* (vs. 42-43). Er was grote verwantschap tussen deze vrouwen. God had voor hen beiden een goede tijding. We zien hier twee moeders: de één van Johannes de Doper en de ander van de Heer Zelf. Beiden waren nog verborgen voor de wereld, maar stonden in verbinding met de hemel.

De godsvrucht in het hart van Maria en haar nederigheid komen tot uitdrukking in haar lofzang. Er staat niets van haarzelf op de voorgrond, God alleen wordt verheerlijkt: *“Mijn ziel maakt de Heer groot, en mijn geest verheugt zich over God, mijn Heiland, omdat Hij de geringheid van zijn slavin heeft aangezien. Want zie, van nu aan zullen alle geslachten mij gelukkig prijzen, omdat de Machtige grote dingen aan mij heeft gedaan; en heilig is zijn naam”* (vs. 46-49). Ze prijst eerbiedig en nederig de Machtige, die te midden van onze zwakheid Zijn grote plannen met Israël en de hele wereld uitwerkt.

Maria, de moeder van onze Heer

“Het gebeurde nu in die dagen dat er een bevel uitging van keizer Augustus dat het hele aardrijk moest worden ingeschreven (Deze inschrijving vond voor het eerst plaats toen Quirinius stadhouder over Syrië was)” (Luc. 2:1-2). Keizer Augustus heeft geen moment beseft dat hij slechts een instrument was in de hand van God om Zijn wondere plan uit te voeren, zodat de Heiland zou worden geboren in de plaats die in de Schriften werd genoemd. Jozef ging met Maria naar Betlehem, omdat hij uit het geslacht van David was en dit zijn eigen stad was. Daar werd Maria de moeder van onze Heer, de Zoon van God, het vleesgeworden Woord.

God met ons, Immanuël, kwam in de wereld, maar er was geen plaats voor hen in de herberg. Daarom werd Hij in doeken gewikkeld en in een kribbe gelegd. De herberg was vol met gasten en iedere plaats was bezet; de Zoon van God moest buiten blijven. Sindsdien heeft de wereld de Zoon van God steeds buiten gehouden. De kribbe was de hoogste plaats bij Zijn geboorte, en het kruis was dit aan het einde van Zijn leven. Tussen de kribbe en het kruis had Hij geen plek om het hoofd neer te leggen. En terwijl Maria naar het Kind keek,

dacht ze misschien terug aan die dag in Nazaret, aan het bezoek van de engel en zijn wonderlijke boodschap. Het beloofde Kind was nu geboren, de Zoon van de Allerhoogste lag in een voerbak. En Maria kon zeggen: de Machtige heeft grote dingen aan mij gedaan, heilig is zijn naam.

Buiten in de velden rondom Betlehem waakten herders 's nachts over hun kudde. Het waren dezelfde velden waar David vroeger verbleef en zijn psalmen dichtte: *“Heft, poorten, uw hoofden omhoog, en verheft u, gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere inga. Wie is toch de Koning der ere? De HERE, sterk en geweldig, de HERE, geweldig in de strijd. Heft, poorten, uw hoofden omhoog, en verheft ze, gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere inga. Wie is Hij toch, de Koning der ere? De HERE der heerscharen, Hij is de Koning der ere”* (Ps. 24:7-10). David zong reeds van de overwinningen die de Koning zal behalen aan het begin van het Vrederijk. Dan zal Hij als de Machtige heersen te Sion, en iedere poort die nu nog voor Hem gesloten is zal wijd open staan voor de intocht van de Koning. De heerlijke kracht van Zijn tegenwoordigheid zal de wereld vervullen. De Koning der ere van wie David zong, sliep in een kribbe, onbekend en veracht door de wereld die Hij kwam verlossen.

Maar in een oogwenk kreeg het veld van Betlehem een andere aanblik. De engel van de Heer verscheen aan de herders en de heerlijkheid van de Heer omstraalde hen. De sterren verbleekten bij dit licht en de donkere nacht veranderde in een heldere dag: *“En de engel zei tot hen: Weest niet bang, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn; want u is heden een Heiland geboren, die Christus de Heer is, in de stad van David. En dit zal voor u het teken zijn: u zult een kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe”* (vs. 10-12).

De hemel had het heilige Kind gezien, liggend in een kribbe, in nederigheid op aarde. De aarde had er geen nota van genomen, maar God maakte dit grote feit bekend aan Zijn engelen. Daarop vulden zij het luchtruim en zongen de jubelzang: *“Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen van zijn welbehagen”* (vs. 14). Toen verdween de heerlijkheid weer en de engelen keerden terug naar de hemel. De herders bleven achter en zeiden tegen elkaar: *“Laten wij toch naar Betlehem gaan en deze zaak zien die er is gebeurd, die de Heer ons heeft bekend gemaakt. En zij kwamen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kindje, liggend in de kribbe. Toen zij het nu hadden gezien, maakten zij het woord bekend dat hun over dit kind gesproken was. En allen die het hoorden, verwonderden zich over de dingen waarover door de herders tot hen werd gesproken. Maria echter bewaarde al deze dingen en overwoog ze in haar hart”* (vs. 15-19).

Wat had Maria kunnen weten van alle plannen van Gods liefde voor de wereld door middel van dit Kind? Hij droeg geen kroon en toch kon Hij aanspraak maken op de kroon van de Koning der koningen en de Heer der heren. Hij trad binnen in de schepping, die Hij door

Zijn woord in het aanzijn had geroepen: *“Hij sprak en het was er, Hij gebod en het stond er”* (Ps. 33:9). Zijn wieg was een kribbe en Hij lag daar in vernedering, maar de hemel de hemelen kon Hem niet bevatten; en Hij troont in eeuwigheid. Hij was het Kind van Maria en tevens de Zoon van de Allerhoogste. Hij zou Maria ‘moeder’ noemen, maar toch was Hij de Schepper en Onderhouder. Hij zou als Kind onderdanig zijn, maar toch bedekten de engelen hun aangezicht als zij vóór Hem stonden. Maria mocht de gebeurtenissen van de voorbijgegangene dagen overwegen. En ook als zij in de komende jaren de betekenis van veel dingen zou gaan begrijpen, zou haar lofzang steeds zijn: *“De Machtige heeft grote dingen aan mij gedaan. En heilig is zijn naam”*.

Maria als moeder in Jeruzalem en Nazaret

Acht dagen later werd het kind besneden en ontving Hij de naam ‘Jezus’. *“En toen de dagen van hun reiniging naar de wet van Mozes waren vervuld, brachten zij Hem naar Jeruzalem om Hem aan de Heer voor te stellen”* (vs. 22). Aan het offer dat ze brachten, kon men zien hoe arm Jozef en Maria waren: *“een paar tortelduiven of twee jonge duiven”*. *“Want u kent de genade van onze Heer Jezus Christus, dat Hij, terwijl Hij rijk was, ter wille van u arm is geworden, opdat u door zijn armoede rijk zou worden”* (2 Kor. 8:9).

In de tempel werden ze opgewacht door Simeon, die van God een openbaring had gekregen, *“dat hij de dood niet zou zien voordat hij de Christus van de Heer had gezien. En hij kwam door de Geest in de tempel. En toen de ouders het kind Jezus binnenbrachten om volgens de gewoonte van de wet met Hem te doen, nam hij het in zijn armen en hij loofde God en zei: Nu laat U, Heer, uw slaaf in vrede heengaan naar uw woord, want mijn ogen hebben uw behoudenis gezien, die U bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: een licht tot openbaring voor de naties en tot heerlijkheid voor uw volk Israël”* (vs. 26-32).

Simeons beker vloede over: hij had de Heiland in zijn armen en hij zag in Hem het heil dat God had bereid, licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor het volk Israël. Hij was zo blij dat hij dit moment mocht meemaken en kon nu in vrede heengaan. Hij zag in het Kind de vervulling van al Gods beloften voor Israël, maar hij zag ook de dag waarop de Messias de hele wereld zou verlichten met Zijn glorie en Israël, het volk van de levende God, tot heerlijkheid zou brengen. En Maria keek met liefde naar het Kind in de armen van Simeon. Ze hoorde de woorden die hij sprak en ze zag de aanbidding in zijn ogen. Ze luisterde naar zijn woorden, toen hij de God van Israël loofde en ze verwonderde zich over wat ze hoorde. Vergezichten openden zich voor haar ogen, waarvan ze de betekenis niet kon vatten. Maar één gedachte overheerste: *“De Machtige heeft grote dingen aan mij gedaan. En heilig is zijn naam.”*

Simeon gaf het Kind weer terug aan Maria en zei: *“Zie, Deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israel en tot een teken dat weersproken wordt”* (vs. 34). Ja, de Heer zou een struikelblok voor velen zijn, want Hij zou de toetssteen worden voor vele harten. Hij zou de geringste plaats innemen en de woorden van Jesaja zouden vervuld worden: *“Hij was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand, voor wie men het gelaat verbergt; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht”* (Jes. 53:3). Zijn volksgenoten zouden Zijn nederigheid niet begrijpen, die zou zelfs een belediging voor hen zijn. *“Hij kwam tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Maar allen die Hem hebben aangenomen, hun gaf Hij het recht kinderen van God te worden, hun die in zijn naam geloven”* (Joh. 1:11-12). Zo zou nog menig verloren leven worden aangeraakt en tot nieuwe bloei komen door het geloof in de Messias.

Maria zou echter veel verdriet moeten ondergaan vanwege haar heilige Kind. Een zwaard zou door haar eigen ziel gaan, wanneer ze zou zien hoe de Heer verworpen, veracht, verraden en gekruisigd zou worden. Op de terugreis van Jeruzalem naar Nazaret zullen vele gedachten haar hebben beziggehouden naar aanleiding van de wonderlijke geboorte, de boodschap van de engel, het bezoek van de herders, Simeons dankzegging en de lofzang van Hanna, en later de aanbidding van de wijzen in haar huis. Ze moet zich later regelmatig hebben afgevraagd welke grote dingen er nog zouden gebeuren.

Twaalf jaren gingen er voorbij in de omgeving van het stadje Nazaret. Jezus groeide op en werd gesterkt en vervuld met wijsheid. Toen Hij twaalf jaar was geworden, trokken zij met het Paasfeest weer op naar Jeruzalem; maar het Kind Jezus bleef achter in de tempel. Na lang zoeken vonden zij Hem te midden van de leraars, terwijl Hij luisterde en hun vragen stelde. Zij waren verbaasd over het inzicht en de antwoorden van een jongen van twaalf jaar oud. Zijn moeder berispte Hem, maar Hij antwoordde: *“Waarom hebt u Mij gezocht? Wist u niet dat Ik in de dingen van mijn Vader moet zijn?”* (vs. 49). Hij kende Zijn relatie met de Vader en wist dat Hij, hoewel in het vlees, de Zoon van de Allerhoogste was. Terug in Nazaret was Hij onderdanig aan Maria en Jozef en nam toe in wijsheid, grootte en gunst bij God en mensen.

Maria, moeder op de bruiloft te Kana

Maria moet nu al veel ouder zijn geweest, want haar Zoon was thans ongeveer dertig jaar. Ze was niet meer het jonge meisje van Nazaret. Haar gezicht had mogelijk rimpels gekregen. Jozef was van het toneel verdwenen en ze had nog meer kinderen, van wie Jozef de vader was. Ze ging met Jezus en Zijn discipelen naar een bruiloft te Kana in Galilea. We krijgen de indruk dat zij daar helemaal thuis was, want ze kwam

bij de Heer met de opmerking: “*Zij hebben geen wijn*” (Joh. 2:3). Waar Jezus is, daar kan geen gebrek zijn. Maar Maria moest leren dat Hij niet van *haar* afhankelijk was in Zijn dienstwerk. Daarom zei Hij: “*Wat heb Ik met u te doen, vrouw? Mijn uur is nog niet gekomen*”.

Dit was geen gebrek aan respect, maar Hij was op aarde gekomen om de wil van God te doen en menselijke relaties konden daarbij niet doorslaggevend zijn. Hij geeft inderdaad volle zegen, de beste wijn, maar dat doet Hij als de Zoon van God, die Zijn eigen heerlijkheid openbaart. Wanneer Hij als Zoon van Maria volgens haar aanwijzingen had gehandeld, zou Hij nooit *Zijn* heerlijkheid hebben kunnen openbaren – zoals nu gebeurde. Als het Zijn bedoeling was geweest dat mensen Maria zouden vereren (zoals sommigen doen), dan zou Hij op haar verzoek zijn ingegaan en dit wonder in verbondenheid met haar en anderen hebben verricht. Maar zij had geen invloed op Zijn dienstwerk. Daarom is het dwaas en zondig om Maria te aanbidden, die uiteindelijk slechts een afstammeling van de eerste Adam was. De rooms-katholieke kerk zegt dat zonde en duivel haar nooit hebben verleid, dat ze zondeloos en onbevlekt was, maar daar vinden we geen bewijs van in het Woord van God. Maria wist dat ze een zondares was en daarom verheugde zij zich in God, haar *Heiland*. Ze was in zonde geboren zoals het hele menselijke geslacht en had dezelfde Heiland nodig als u en ik. Maar ze verlangde naar zegen van boven en God vulde haar met goede dingen; ze was van lage komaf, maar God verhoogde haar.

Maria, moeder bij het kruis

De trouwe moeder van onze Heer heeft haar heilige Zoon ongetwijfeld gesteund tijdens de jaren van Zijn dienst op aarde. Maar nu doorboorde het zwaard, waarover Simeon had gesproken, haar ziel. Zij zag hoe de Heer Jezus verworpen, gesmaad, verraden en gekruisigd werd. Wij weten niet in hoeverre zij het verdriet voelde, dat Zijn ziel overstroomde. Maar zij moet hebben gezien dat Hij weende, en zij kan Zijn klacht over het ongelooft van het volk hebben gehoord. Haar moederhart werd keer op keer verscheurd als zij zag dat Hij verkeerd beoordeeld en zonder oorzaak gehaat werd. Zij kende Zijn tederheid, zij had Zijn daden van medelijden gezien en Zijn woorden van liefde gehoord. Haar menselijk inzicht kon het doel van de onredelijke haat niet begrijpen en de reden dat Hij gekruisigd moest worden.

Daar staat ze nu in de schaduw van het kruis. Boze handen hadden Hem erop uitgestrekt en Zijn handen en voeten doorboord. Zijn hoofd was gekroond met een doornenkroon, Zijn lichaam beschadigd door de ruwe handen van gevoelloze vijanden. Wat had Hij eigenlijk misdreven? Daar staat Maria samen met Maria, de vrouw van Klopas, Maria Magdalena en Johannes. De gekruisigde Verlosser zag haar en Zijn gedachten

gingen even terug naar Zijn familiekring op aarde. Voordat Hij terugkeerde naar het huis van Zijn Vader in de hemel, bereidde Hij een thuis voor Maria met de woorden: “*Vrouw, zie, uw zoon.*” En tegen Johannes zei Hij: “*Zie, uw moeder*” (Joh. 19:26-27). Wat een mooie lichtstraal schijnt hier van de kruisheuvel Golgota. Wat een les voor ons! De Heer eert de familiebetrekkingen in ons aardse huis. Hij heiligt het huisgezin door Zijn goedkeuring en tegenwoordigheid. Een treurig moment was het voor Maria, toen Johannes haar wegleidde van de plaats des doods en haar opnam in zijn huis. Het zwaard was door haar ziel gegaan.

Maria, moeder na de opstanding

In de dagen die voorafgaan aan de hemelvaart van Christus, wordt Maria niet bij name genoemd. Wij horen niet over haar persoonlijke betrokkenheid bij de gebeurtenissen in verband met de opstanding van de Heer. Zij zal Hem vast wel met de anderen gezien hebben in de veertig dagen daarna, waarin Hij telkens aan Zijn apostelen verscheen. Zij zal hebben gehoord hoe Hij sprak over de dingen die het Koninkrijk van God betreffen (Hand. 1:3). Zij zal ook hebben gehoord hoe Hij werd opgenomen naar de hemel, terwijl de discipelen achterbleven op de Olijfberg en teruggingen naar Jeruzalem.

Maria hoorde in ieder geval bij de volgelingen die in de bovenzaal te Jeruzalem volhardden in het gebed en die op de Pinksterdag vervuld werden met de Heilige Geest (Hand. 1:14; 2:1). Wij lezen niets over haar laatste dagen, maar we kunnen er zeker van zijn dat zij – zolang ze leefde – bezig was om samen met anderen de Heer te dienen. Zij was nog altijd “*gezegend onder de vrouwen*” en “*begenadigd*”, want zij had “*genade bij God gevonden*.” De godsvrucht van het meisje uit Nazaret was verdiept door de kracht van de Heilige Geest in haar en zij verheugde zich nog meer in God, haar Heiland: “*De Machtige heeft grote dingen aan mij gedaan. Heilig is zijn naam*”.

Maria, moeder van onze Heer in de hemel

Maria verkeert nu in het gezelschap van de ontslapen heiligen, niet omdat zij de moeder van onze Heer is geweest, maar omdat Hij haar *Heiland* was. Zij verheugde zich op aarde in God, haar Heiland, door het uitspreken van het Magnificat. Zij had toen gezegd: “*Mijn ziel maakt de Heer groot, en mijn geest verheugt zich over God, mijn Heiland*” (Luc. 1:46-47). Nu in de hemel verheugt zij zich ook en stemt zij in met het lied van de verlost: “*Hem die ons liefheeft en ons van onze zonden heeft verlost door zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader, Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen*” (Openb. 1:5-6).

Haar zonden zijn weggewassen door het bloed van haar Zoon, die zij in Betlehem heeft gebaar, haar Heer en Heiland. Zij kreeg de grote eer de moeder van onze Heer te mogen zijn; *dit* maakte haar “begenadigd” en “gezegend onder de vrouwen”. Maar de gebedsstrijd van de Heiland in Getsemane toonde de bittere noodzaak van Zijn dood op Golgota, zowel voor *haar* als voor *ons* eigen heil. Zij zocht ook vergeving aan de voet van het kruis en werd door het geloof in Zijn verzoeningswerk gered. Zij deed inderdaad de wil van God in de dingen die haar werden toevertrouwd, en zij was de maagd die de moeder van de Heiland werd. Gods verkiezing kroonde haar leven met zegen. Tijdens haar leven op aarde heeft echter niemand voor haar geknield en niemand rekende haar in *die* tijd eer toe die haar niet toekwam. We lezen in de Bijbel niets over de koninklijke titels die haar later zijn gegeven, en evenmin dat er tot haar gebeden werd.

We moeten nooit vergeten dat de Zoon die uit Maria geboren is, Degene is van Wie Johannes zegt: *“In het begin was het Woord; en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in het begin bij God (...) de eniggeboren Zoon die in de schoot van de Vader is”* (Joh. 1:1, 2, 18). Hij was het die eens gesproken heeft: *“Er zij licht; en er was licht”* (Gen. 1:3). En Paulus zegt van Hem: *“Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene van de hele schepping (...) En Hij is voor alle dingen en alle dingen bestaan samen in*

Hem” (Kol. 1:15, 17). Dit was Hij en nog zoveel méér, reeds voordat Hij geopenbaard werd in het vlees.

In de lofzang ging het niet om Maria zelf. De wijzen brachten haar geen geschenken (Matt. 2:11); en de ster stond boven het Kind (Matt. 2:9). De Heer erkende haar aanspraken niet als het om Zijn werk ging, want de dingen van Zijn Vader waren belangrijker dan alle aardse banden. Een sluier van stilzwijgen verborg haar na de Pinksterdag. Haar toegewijde leven op aarde eindigde en zij ging naar de hemel, zonder dat we iets hierover in de Bijbel kunnen lezen.

Het meisje uit Nazaret werd de moeder van onze Heer te Betlehem; en de vrouw van Jozef, de timmerman te Nazaret. Zij was vaak bij haar Zoon gedurende de dagen van Zijn dienst hier op aarde, en wij zien haar ook als de treurende moeder bij het kruis. Zij deelde in de resultaten van Christus’ werk en ontving de Heilige Geest op de Pinksterdag. In al die fasen van haar leven was zij gewoon menselijk. Dank God voor de geschiedenis van Maria van Nazaret. Dank God voor het zenden van Zijn Zoon in deze wereld. Hij is *“geboren uit een vrouw”* (Gal. 4:4), om Immanuël te zijn – God met ons. De Zoon van Maria, de mens Christus Jezus, de Zoon van God, is nu in de heerlijkheid. Als mens ontvangen uit de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria, leefde Hij op aarde tot eer van God en voleindigde het werk dat God Hem te doen gaf.

Oorsprong: [Victory Hall addresses No. 6](#)

Titel: [The mother of our Lord](#)

